

„Včasih se mi je, zdaj se mi pa ne več,“ je odvrnil Marka in je komaj hropel. „Lahko noč! Lahko kar gresta. — Za tako reč je treba pokoja —“

„Marka —“ je zaprosila Polona.

„Seve, je že prav! Kar pojdita no, pa lahko noč,“ je izbulil krojač oči in je tiral dvojico proti vratom. Ko sta bila zunaj, je obrnil ključ in je počasi lezel v sobo.

„Hudič,“ je robantil zunaj moški glas, ki mu je odgovarjal stisnjen ženski jok.

Marka je slišal vse, je sedel k mizi in je vzel šivanko v roke.

„Zdaj sem pa zopet sam —“

Držal je šivanko z obema rokama in je gledal nanjo kot na sveto hostijo, dokler mu niso zaostale oslabele oči.

Gustav Strniša:

Jutranja.

Na rebri, kot bi poskočila za griček
smejé pastaričica zala —
se breza belí, in čreda nje mala —
pri grmu v dolini se pase grmiček.

Potok — preko skal svetli žarek je pal,
— od solnca odtrgan — na trato zeleno,
in že zablesti kot smaragd in opal,
rubin zardeva z barvo ognjeno.

Rdeča tam detelja — vrag se zagnal
pred budnico dneva v zarjo je zlato;
plašč svoj, ko glas ga zvona je pregnal,
je zamišljen pozabil nad pisano trato.

*Če s potjo trčevu, Ja peneraš - jaz ne
v turo, 1/7 19*